

La campanya “Escola en una maleta” d’UNICEF

L’UNICEF està portant a terme una campanya anomenada “Escola en una maleta”, un conjunt de materials amb una metodologia d’ensenyament que proporciona als nens una alfabetització bàsica, coneixements matemàtics i habilitats per la vida. L’objectiu d’aquest programa és la creació d’aules mòbils dins dels campaments de refugiats de països en conflicte o afectats per catàstrofes naturals, ateses per professors refugiats seleccionats i formats per l’UNICEF.

Un equip d’especialistes pedagogs del Ministeri d’Educació ha adaptat el material per ajudar als nens a recuperar-se de les terribles experiències que han viscut recentment, a l’hora que aprenen. Preparen als nens, nenes i joves per la repatriació, reintegració i assentament local. Els plans d’estudis i l’idioma utilitzat estan basats en el país d’origen dels refugiats i els exàmens finals estan reconeguts pel Ministeri d’Educació del seu país d’origen.

“Escola en una maleta” disposa d’equip de classe per 40 estudiants, incloent material pel professor, un material

destinat per nivell de primària. Actualment l’UNICEF està donant a conèixer la campanya als ajuntaments del nostre país amb l’objectiu que adquireixin algunes d’aquestes “maletes” que serviran per què molts nens que ara viuen en camps de refugiats puguin anar a l’escola.

Contingut de les “maletes”

Cada “maleta” conté una bossa de mà de 230x360x610 mm, dos bolígrafs negres, dos de vermells i dos de blaus, nou pilotes de goma-escuma d’entre 50 i 80 mm de diàmetre, una pissarra de doble cara, un conjunt de pissarra, cartabó i esquadra de 30x60x90 mm i una altra de 90x45 mm, dues caixes amb guixos de colors assortits, dues caixes de guix blanc, una pilota Bramant de 500 gr. de cotó-poliester, quaranta caixes de pintures de cera de 8 colors, setanta-dues gomes desborrar toves, cinquanta llibres d’exercicis de 48 pàgines i mida A-4 i cinquanta més del mateix nombre de planes i mida A-3. Tot plegat té un valor d’unes 50.000 pessetes.

No hi cap deure que menys estimem tant com el de ser feliços

Aquest deure ens implica profundament, fins i tot enmig del dolor que pugui afectar les nostres vides. Hem de fer l’impossible per ser feliços, perquè només així podrem fer feliços als qui ens envolten. I ho hem de fer també perquè, malgrat tots els malgrats, la vida amb tota la seva bellesa s’ho val.

Sovint tots pensem en el dret a la felicitat. I és cert. Tanmateix, el deure d’assolir la felicitat ens obliga a molt més, com tots els deures, enmig dels entrebancs inevitables de la nostra existència.

La nostra mare, Francisca Requesens Cortés, va practicar amb el seu exemple el que acabem de dir. I els seus fills li vàrem retre el darrer homenatge amb dolor, llàgrimes i alegria, com ella hauria volgut.

Conteu a tothom que a un cert lloc del món hi havia dolor i, tanmateix, solcaven l’aire paraules plenes d’esperança i música alegre. Es tracta d’una concepció de la vida allunyada del pessimisme que avui envolta el món. Si

escampeu aquest missatge li farem un sentit i anònim homenatge i ens fareu feliços als qui l’estimàvem. Aquest gest serà, també, com una petita llavor que de mica en mica millorarà el món.

Un llunyà 5 de desembre de 1937 els nostres pares es declararen un amor etern. Un 5 de desembre de 2001 reposen per sempre més l’un al costat de l’altre.

Gràcies a tots els qui amb les vostres flors, la vostra presència, les vostres paraules i el vostre record ens heu donat ànims als qui l’hem perduda.

Ara els esperits dels nostres pares soclaran l’espai infinit, els seus esperits s’eixamplaran i cada gra de l’univers bategarà amb les seves vides i el nostre amor.

“Si eres bueno, sabrás todas las cosas, sin libros, y todo tú serás envuelto en una inmensa paz”.

ANTONI, FRANCESCA I MA. DOLORS

